

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **K. J.**

oskarżonej o czyny z art. 233 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej,

na posiedzeniu w dniu 11 marca 2021 r.,

kwestii dopuszczalności skargi obrońcy oskarżonej

od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 4 grudnia 2020 r., sygn. akt VII Ka (...),

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 12 kwietnia 2019 r., sygn. akt II K (...)

i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania,

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 539f

k.p.k. w zw. z art. 539a § 3 k.p.k.,

postanowił:

- 1. pozostawić skargę bez rozpoznania;**
- 2. obciążyć oskarżoną uiszczoną opłatą od skargi.**

UZASADNIENIE

K. J. oskarżona została o to, że w dniu 26 grudnia 2016 r. w B., woj. (...), będąc przesłuchiwaną przez funkcjonariusza policji w śledztwie PR 1 Ds. (...) w sprawie kradzieży z włamaniem do budynku mieszkalnego G. P., po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i zatajenie prawdy, zeznała nieprawdę, że G. P. wyjechał z domu w dniu 24 grudnia 2016 r. około godziny 8.00 – 9.00 rano i wrócił około godziny 12.00 – 13.00, pokazując jej

rogi nosorożca, które miał przywieźć ze sobą i schować do sejf, podczas gdy w dniu 17 kwietnia 2017 r. będąc ponownie przesłuchiwaną przez funkcjonariusza w Komendzie Powiatowej Policji w K., po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i zatajenie prawdy zeznała, że nie jest w stanie dokładnie powiedzieć co przywiózł G. P. do domu, że mogły to być jakieś rogi, ale dokładnie tego nie widziała oraz że nie pamięta czy widziała w mieszkaniu G. P. jakiegokolwiek rogi przed włamaniem, tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2019 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w K. uniewinnił oskarżoną od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Orzeczenie to zaskarżone zostało w całości na niekorzyść oskarżonej apelacją wniesioną przez prokuratora, który zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku, polegający na dowolnym przyjęciu, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, iż K. J. dopuściła się zarzucanego jej czynu, podczas gdy zebrane w sprawie dowody w postaci zwłaszcza zeznań G. P., wyjaśnień samej oskarżonej, a przede wszystkim protokoły wzajemnie wykluczających się zeznań K. J., złożonych w charakterze świadka w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym w sprawie kradzieży z włamaniem do budynku mieszkalnego na szkodę G. P. tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. sygn. akt PR 1 Ds. (...) – we wzajemnym ze sobą powiązaniu prowadzą do wniosku przeciwnego i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 4 grudnia 2020 r., sygn. akt VII Ka (...), Sąd Okręgowy w O., orzekając ponownie w postępowaniu odwoławczym, uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania.

Wyrok Sądu odwoławczego zaskarżony został skargą wywiedzioną przez obrońcę oskarżonej. Skarżący, powołując się na przepis art. 539a § 3 k.p.k. zarzucił naruszenie przepisów postępowania karnego, tj. art. 437 § 2 k.p.k. polegające na uchyleniu wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w oparciu o przepis art. 454 § 1 k.p.k., poprzez uznanie, iż materiał dowodowy zebrany w trakcie postępowania daje podstawę do tego, aby przyjąć, że K. J. istotnie dopuściła się zarzucanego jej czynu. Powołując się na tak sformułowany zarzut obrońca oskarżonej wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku

w całości i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na skargę prokurator wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga obrońcy oskarżonej okazała się niedopuszczalna. Zgodnie z treścią art. 539a § 3 k.p.k. skarga na kasatoryjny wyrok sądu odwoławczego może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 k.p.k. lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. Katalog tych podstaw ma charakter zamknięty.

Jeżeli skarga została oparta na innej podstawie, prezes sądu, do którego wniesiono kasację, na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. 539f k.p.k., odmawia jej przyjęcia. W przypadku przyjęcia takiej skargi Sąd Najwyższy zobligowany jest, na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 539f k.p.k., do pozostawienia jej bez rozpoznania. Czyni to również wtedy, gdy mimo formalnego powołania w skardze podstawy przewidzianej w art. 539a § 3 k.p.k., rozstrzygnięcie sądu odwoławczego jest w kwestionowane z innych powodów niż wymienione w tym przepisie.

Sytuacja taka zachodzi w niniejszej sprawie. Wniesiona skarga jedynie formalnie czyni zadość podstawom tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, powołując się w nim na obrazę przez Sąd odwoławczy art. 454 § 1 k.p.k. Rzecz jednak w tym, że treść zarzutu i uzasadnienie skargi świadczy jednoznacznie o tym, że kwestionuje się w niej dokonane przez Sąd odwoławczy ustalenia faktyczne, starając się wywołać przeprowadzenie przez Sąd Najwyższy ponownej kontroli trafności zaskarżonego apelacją wyroku Sądu pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy w postępowaniu skargowym nie jest jednak uprawniony do badania i merytorycznej oceny słuszności stanowiska Sądu odwoławczego w przedmiocie odpowiedzialność oskarżonego, a do jego kompetencji nie należy orzekanie co do istoty sprawy. Stąd też Sąd Najwyższy w tym postępowaniu nie jest uprawniony, aby rozstrzygać o tym, czy dokonana przez Sąd pierwszej instancji ocena materiału dowodowego była prawidłowa, a dokonane przez ten Sąd ustalenia faktyczne trafne, czy też w tej kwestii rację należy przyznać Sądowi odwoławczemu. Nie może też rozstrzygać o trafności subsumcji dokonanych przez te sądy ustaleń faktycznych i wskazywać kierunku merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy.

Niczego w kwestii dopuszczalności skargi nie zmienia zawarcie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazania na potrzebę przeprowadzenia przez Sąd pierwszej instancji ponownej oceny materiału dowodowego, ze szczególnym uwzględnieniem argumentacji zaprezentowanej w apelacji prokuratora, co zdaniem skarżącego świadczy jedynie o możliwości skazania oskarżonej, a nie o istnieniu podstaw do wydania wyroku skazującego.

Powyższe stwierdzenie odczytywane w kontekście całości uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie pozostawia wątpliwości, że wyłącznym powodem wydania orzeczenia kasatoryjnego przez Sąd odwoławczy był zakaz wynikający z art. 454 § 1 k.p.k. Oczywistym jest również, iż uchylenie wyroku z tego powodu czyni koniecznym powtórzenie postępowania dowodowego w zakresie, w którym nastąpiło przekazanie i nie zwalnia Sądu pierwszej instancji od ponownej analizy i oceny całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego. Co więcej, zgodnie z regułami procesu karnego, stwierdzenie przez sąd odwoławczy, że zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego, skutkujące w przypadku wystąpienia przeszkody z art. 454 § 1 k.p.k. wydaniem orzeczenia kasatoryjnego, wiąże sąd, któremu sprawę przekazano do ponownego rozpoznania jedynie w zakresie zapatrywań prawych sądu odwoławczego i jego wskazań co dalszego postępowania (art. 442 § 3 k.p.k.). Nie ogranicza natomiast swobody sądu rozpoznającego ponownie sprawę w ocenie dowodów stanowiących podstawę faktyczną jego rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.